

Med fingeren på pulsen

Av Dr. Faith Goldberg, Lege, Ebeneserhjemmet

I Guds minne

«Å være menneske betyr å være i Guds minne. Gud holder sin hånd over mennesker, kjenner dem og husker dem.» John Swinton – demens, å leve_ i Guds minne. (Dementia, living in the Memories of God)

Noe jeg virkelig liker i min jobb som lege på Ebeneserhjemmet er friheten til å be sammen med beboerne. Hver torsdag morgen besøker Kristin, vår avdelingssykepleier, og jeg hver enkelt beboer på hjemmet. Vi banker på dørene deres og prater om deres helsetilstand, familien og om hvordan man lager god arabisk kaffe eller eplepai! Noen få av våre beboere er ikke i stand til å konversere siden deres språkhukommelse har forsvunnet med årene; de lider av demens eller Alzheimers sykdom. Tina (fiktivt navn) ville sjelden ha gått glipp av et bønnemøte midt i uken eller en lørdagsgudstjeneste gjennom mange trofaste år i menigheten Bethesda i Haifa. Nå er hun ikke i stand til å kommunisere verken på engelsk, hennes morsmål, eller på hebraisk, språket i landet hun flyttet til. Tina trenger hjelp til å spise, dusje og kle på seg. Hun har glemt hvordan man går og det meste av dagen tilbringes i rullestol. Det er et privilegium for oss å be for henne hver torsdag morgen når vi kommer innom henne på besøk.

Tina ble født i 1924 i en jødisk familie som bodde i Berlin. Familien hennes flyttet til England like etter at Hitler kom til makten, men før 2. verdenskrig. Foreldrene hennes overholdt ikke de jødiske tradisjonene og gjorde sitt beste for å skjule deres jødiske identitet. Tina og hennes eldre bror ble sent til en kristen skole i London hvor de ble fortalt om Jesus. Hennes foreldre hadde ikke noe i mot at hun ble døpt inn i den anglikanske kirke. Allerede som tenåring ble sannheten om Messias en del av hennes personlige tro. Etter at hun hadde studert til å bli sykepleier dedikerte hun tre år til intens bibellæring. Hun fortsatte å jobbe som allmennsykepleier inntil Gud kalte henne til Israel. Hun begynte å jobbe i en misjonsklinikk her i Haifa og var aktiv både på klinikken og generelt i lokalmiljøet. Tina er en av grunnleggerne av Ebeneserhjemmet.

Jeg har kjent Tina i mer enn 20 år. Vi kommer begge fra England og vi har ofte kost oss med en kopp ekte engelsk te og scones med syltetøy og krem. Hun ba trofast for min familie i mange år. Tina giftet seg aldri og hun har ingen familie i Israel; menigheten og Ebeneserhjemmet er hennes familie! Vi har fått privilegiet og ansvaret å ta vare på henne på samme vis som hun har tatt vare på så mange andre. Flere av våre beboere er alene, uten familie som tar vare på dem. Noen har blitt forlatt av deres barn på grunn av deres tro på Jesus Messias, andre er overlevende etter Holocaust eller immigranter fra familier med lav inntekt. Tinas liv har vært fullt av vennskap, tjeneste og bønn. Jeg er overbevist om at hun nå, i sin svakhet, og så lenge hennes skaper holder henne i live, fortsetter å tjene etter Hans vilje som Hans barn.

Brød og Fisk - Andakt

av **Johnny Khoury**, Direktør, Ebeneserhjemmet

Budet "du skal hedre din far og din mor" (2. Mos. 20, 12a) utgjør grunnlaget for vår visjon her på Ebeneserhjemmet. Paulus minner de troende i Efesus om dette budet i Ef. 6,1-2. Å hedre våre foreldre begynner fra barndommen og manifesteres først ved at oppførselen anerkjenner foreldrenes autoritet. Samtidig dreier ikke det å hedre sine foreldre seg kun om hva vi sier, men også om hva vi gjør for dem i praksis. På mange måter kan man si at det å hedre sine foreldre er en krevende oppgave som ikke kan tas lett på. Dybden i vår kjærlighet for våre foreldre uttrykkes i hvor mye vi er villige til å ofre av vår tid, omsorg, engasjement og penger. Paulus minner Timoteus (1. Tim. 5,3-4) om at det å ha omsorg for foreldrene først og fremst er ansvaret til barn og barnebarn, og ikke samfunnet for øvrig, og heller ikke menigheten eller eldrehjemmet. Siden dette ansvaret ikke kan tas lett på skriver Paulus at «...da må disse først lære å leve gudfryktig i sin egen familie og med takk gi noe tilbake til de eldre. For dette er etter Guds vilje». Fariseerne måtte lære denne sannheten fordi de foraktet helligheten av budet om at man skal hedre sine foreldre, til fordel for deres egne lommer (Matt. 15: 4-6).

Selv om vi elsker og ærer våre foreldre er vi ikke alltid i stand til å gi dem den beste omsorgen uten hjelp av andre. Kjærlighet og respekt kan ikke erstatte profesjonell pleie, og det er her den profesjonelle delen av Jesu legeme kan komme inn i bildet og gi pleie, som om våre foreldre var deres egne foreldre! Vår Herre Jesus selv viste oss det største eksempelet på omsorg for sine foreldre da han hang på korset (Joh. 19, 25-27): «Ved Jesu kors sto hans mor, morens søster, Maria som var gift med Klopas, og Maria Magdalena. Da Jesus så sin mor og ved siden av henne disippelen han elsket, sa han til sin mor: «Kvinne, dette er din sønn.» Deretter sa han til disippelen: «Dette er din mor.» Fra da av tok disippelen henne hjem til seg.» Selv om vår Herre Jesus hadde slektninger av sitt eget kjøtt og blod, ga han sin egen mor over til Johannes. Hvorfor? Fordi han var riktig person; egnet og på riktig sted, tilgjengelig (ved foten av korset) og med hjertet på riktig plass, med kjærlighet.

Hva er nytt?

av **Christie Livingstone**, Sekretær, Ebeneserhjemmet

Livet til beboerne og arbeiderne på Ebeneserhjemmet er nært knyttet sammen. Mange beboere har bodd her i mange år og kaller det deres hjem, spesielt de som ikke har noen annen familie.

I tillegg har også flere av arbeiderne vært her i mange år og kjenner beboerne godt. Nye medlemmer av staben og voluntører føler seg raskt som en del av Ebeneserfamilien. Vi har blitt vant til hverandre, og forholdet er så mye mer enn kun å motta eller gi pleie. På grunn av dette kommer ofte tidligere voluntører og stab tilbake på besøk når de får sjansen. Dette er et fellesskap som har mye til felles: Guds ord, bønn, vitnesbyrd, omsorg og det å gjøre det lille ekstra for hverandre.

Hver gang en beboer flytter hjem til Gud føles det som et tap av et familiemedlem. I fjor så vi syv kjære beboere fortsette ferden til deres evige hjem. Begravelser er bare en liten del av sorgen og veien videre for de gjenværende beboerne. Hjemmet holder minnesamvær hvor beboerne deler sine historier og minner om de som har gått bort. Personlig har jeg, som et relativt nytt medlem av staben, lært mye fra disse minnesamværene. Noen beboere kjente hverandre mange år før de kom til Hjemmet, de har knyttet nære bånd og går i samme menighet. Men det er et nytt type fellesskap i Herren som alle erfarer her. Jo lenger vi bor sammen jo vanskeligere blir det å ta farvel med venner; det er så mye som har vært delt og den delen av livet vil bli savnet inntil vi møtes igjen i Guds rike.

Arbeid med eldre setter himmelens realitet og livet etter vår fysiske død i et tydelig perspektiv. Å se hvordan de priser Gud, stoler på Ham og vil være med Ham oppmuntrer oss virkelig. Ordene fra Jesaja 46,4 "Jeg er Han, helt til dere blir gamle, jeg vil bære helt til håret er grått. Jeg har alt gjort det. Jeg løfter, jeg bærer og berger", er virkelig sanne hver dag her på Ebeneserhjemmet!